

1898 - 1993

Врѝ дѝишњ сѝва

ЛИСТ ОСНОВНЕ ШКОЛЕ "ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ" - ГОРЊИ МИЛАНОВАЦ
ГОДИНА V * БРОЈ 9 * 16. МАЈ 2001. * ПРИМЕРАК 10 ДИНАРА

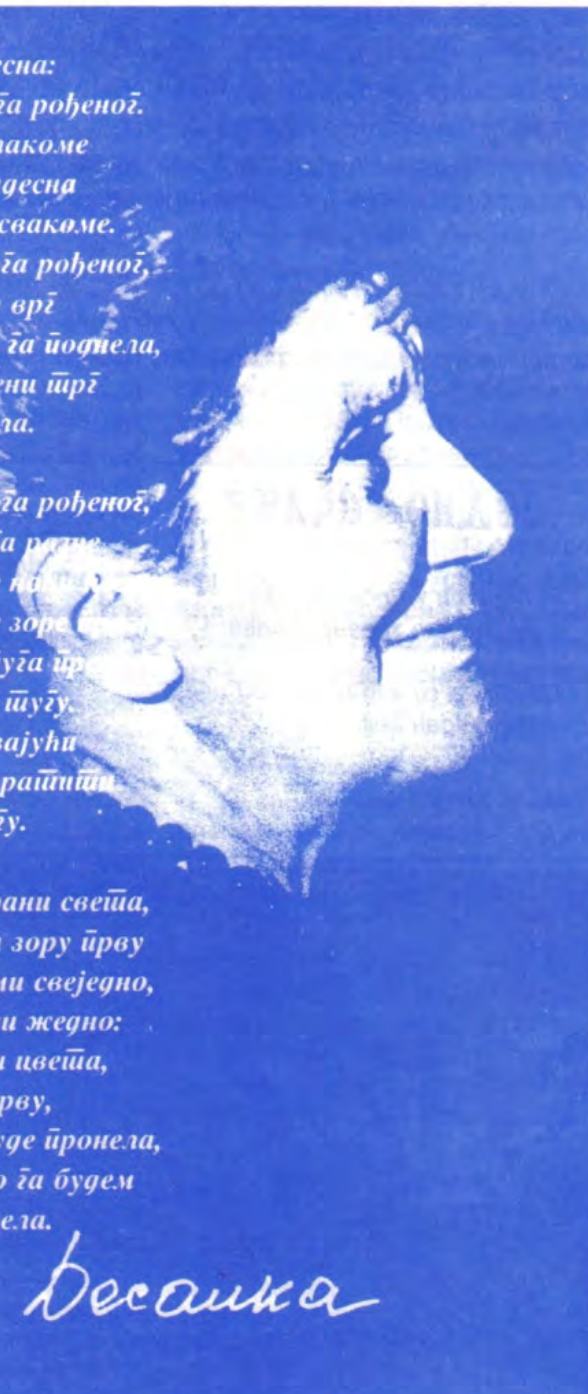
ПРИЧА О ПЕСНИКУ

Судба моја јесѝе чудесна:
ја сам ловац срца своѝа рођеноѝ.
Своје среће и болове лакоме
у слова сам оковала удесна
и редом их ѝоказујем свакоме.
Ја сам ловац срца своѝа рођеноѝ,
као лаки на раскришћу врѝ
жеђи свакој сама сам га ѝоштеља,
О, на оѝишћи, на шарени ѝврѝ
ја сам срце своје огнела.

Ја сам ловац срца своѝа рођеноѝ,
кроз речи сам сејући га ратне
усѝавашћи хѝела своје на ѝи
исѝуншћи хѝела своје зоре
Ја сам хѝела да ми ѝуѝа ѝр
ѝоворећи ѝласно своју ѝуѝу.
Себе свима ѝреѝричавајући
у душу сам хѝела навраѝшћи
радосћи несѝалну дуѝу.

И знам, и на оној сѝрани свеѝа,
у дан ѝај или ноћ или зору ѝрву
кад све осѝало буде ми свеједно,
и ѝада биће све у мени жедно:
да звезди, да круншћи цвеѝа,
да мрском маленом црву,
крај којих смрѝ ме буде ѝронела,
оѝворим срце, колико га будем
са обала живоѝа ѝонела.

Бесанка

ОДРАСТАМО И ЖИВИМО

Littera scripta manet - каже сѝара
латѝнска мудросћ. У ѝреводу: наји-
сано слово осѝаје. У сѝвари, оно ѝишћо
је најисано више вреди неѝо оно ѝишћо
је само усмено речено.

Баи збоѝ ѝоѝа, "Врѝ дѝишњ сѝва"
- ивеѝна баишћа Десанкине школе из
Горњеѝ Милановица - ѝоново, ево, оѝ-
вара своје латѝице. Оѝвара их девеѝи
ѝуѝ у десетѝ ѝодина дуѝој исѝорији
школе. Оѝвара их, као ѝишћо их је и у
минулих ѝеѝ ѝодина оѝварао, са
ѝиљем да буде сведочансћиво о сѝре-
мљењима и ѝосѝиѝнућима својих
ученика. Свакако и насѝавника. Јер,
иза ученика увек сѝиоји учѝишељ.

"Време леѝи", кажу једни. Друѝи
ѝроѝиврече: "Време је аѝсолуѝна
каѝеѝорија". Дакле, време сѝиоји. Да се
не сѝоримо о времену: живимо и одрас-
ѝамо.

Људски род је закорачио у ѝрећи
миленијум хришћанске ере. И ми смо у
ѝиој маѝишћи човечансћива. Одрасли -
свикли на ѝрновѝице сѝазе и сурове
ударце живоѝа. Малени, мали и мало
већи - са очима ѝуним сунца, више или
мање сѝремни за најоре и одрицања - о
живоѝу снују.

А кроз ѝеѝ, десетѝ, ѝедесетѝ или
мноѝо више ѝодина, кад сећања
избледе - "Врѝ дѝишњ сѝва" ће нас
враѝишћи у ово време, на месћа наших
усѝеха и радосћи, ѝајни и исѝина,
ѝадова и уздиѝнућа, ѝубави и снова.

Ово је ѝрича о нама и нашој
Десанки - божишћи и човечшћи - ѝес-
никињи која је делом својим обеле-
жила двадесетѝи век у срѝској књи-
жевносћи. Прича за нас и ѝенерашће
будуће. Прича за вечносћ.

Јер, *littera scripta manet*.

Миливоје Трнавац, наст.

СА ДЕСАНКОМ У СРЦУ

ОНА МИ ШИРИ ВИДИКЕ И
ОТВАРА ВРАТА МАШТЕ

"Десанка још живи јер њена живи слава." Тако многи кажу, а и ја мислим тако. Док живе њена дела, живеће и она, живеће њен дух у нама: биће је у лептиру, птици, човеку и ваздуху.

Ценим Десанку јер ми шири видике и отвара врата маште. Она је део природе. Могу да прођу дани, месеци, године, векови - али сјај из њених дела никада.

Желела бих да она, моја пријатељица вечна, чује моје речи топле које је заслужила. Корачам, као и други, њеним стопама. Дубоко је у мом срцу. О, кад би могла, са шеширом и осмехом, да се врати у своју и нашу Бранковину!

Доброту сви исказујемо на исти начин: добрим делима. Да ли ће нам живот бити вечан зависи од нас. Она је вечна и у њену част треба још много да урадимо како бисмо јој се одужили за оно што нам је подарила. Са пупољком на уснама и дрхтавим гласом, и у најтежим тренуцима, певала је против рата. Нежним рукама могла је да загрли сву децу. Њени стихови греју нам душу.

Нема Десанке, али ту су њена дела. Она живе. У наслеђе нам је оставила своје стихове и живи у њима. Њено срце, ево, куца у мени. Не знам да ли ћу писати као она, али ћу као она волети.

Мирјана Јовановић, 8/3

ОСНОВНА ШКОЛА
"ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ"
ГОРЊИ МИЛАНОВАЦ

Одлуком Скупштине општине Горњи Милановац, број 1-06-12, од 22.11.1991. године, основана је Четврта основна школа. Ова најмлађа школа у граду настала је деобом Основне школе "Момчило Настасијевић", чији је скучен и неуслован простор у почетку користила за рад. Од 15. маја 1993. године Школа носи име песникиње Десанке Максимовић.

У модерну зграду (осам учионица) Школа је уселина 3. маја 1995, док је физкултурна сала предата на употребу 3. децембра 1995. године. У току је трећа фаза изградње (осам учионица и сала за опште намене).

Подручје школе обухвата северни део града (од улица: Радича Поступовића, Јованке Радаковић и Кнеза Александра Карађорђевића од броја 153) и насељена места: Велереч, Неваде, Сврачковци, Мајдан, Мутањ, Горња Врбава, Доња Врбава, Доња Црнућа, Бело Поље, Липовац, Прњавор, Враћевшница и Горња Црнућа.

У складу са одредбама Правилника о мерилима за утврђивање цене услуга у основној школи (Сл. гласник РС, бр. 42/93), Школа се сврстава у тип школе са 24 одељења, јер у свом саставу има 19 физички издвојених одељења на удаљености 5-25 км од матичне школе.

Школске 2000/2001. године наставу похађа 901 ученик у 40 одељења, и то:

- у матичној школи у Г.Милановцу 624 (21 одељење)
- у осморазредној школи у Враћевшници 171 (10 одељења)
- четвороразредној школи у Г. Црнући 7 (неподељена школа)
- у четвороразредној школи у Белом Пољу 7 (неподељена школа)
- у четвороразредној школи у Д. Врбави 33 (2 комбинована одељења)
- у четвороразредној школи у Сврачковцима 26 (2 комбинована одељења)
- у четвороразредној школи у Мајдану 20 (2 комбинована одељења)
- у четвороразредној школи у Мутњу 6 (неподељене школе)

Школа запошљава 74 радника, од тога 51 у настави. (Број припадајућих радника по Нормативу је 77,00)

Први број школског листа, симболично названог "Врт детињства", изашао је 16. маја 1996. године поводом обележавања петогодишњице постојања и прве годишњице рада Школе у новоизграђеном објекту.

ЈЕДНО СЕЋАЊЕ

Рођена си у пролеће рано
и бујала као зелена шрава.

Цвештала си као најлепши цвет
чишав један век.

Брали смо плодове са твојих
грана,
никада нам ниси била сама.

Оглазећи, у наслеђе остави
нам песме,
њих нам нико одузећи не може
и не сме.

Нина Глишовић, 8/3

Фолклорна група младих разреда
цетињског насељеника на свечаном школском свечаности.
За што су заслужне најлепшије Сана Антонијевић
и Зорица Тријић које руководе радом ове,
у школи већма омиљене екипе.

Љубивоје Ршумовић

ПРИДЕВИ ОД ДЕСАНКЕ

Са деведесет година живота, и ваљда исто толико година књижевног рада, песник сасвим постаје власништво народа, као јуначка песма или као легенда.

Песник је младост света. Десанка је млада деведесет година.

Сва размишљања о њој ових дана завршавају се придевима.

Храбра

Десанка Максимовић је наша савест. Мада песник интима, лирик, она у мукама нашим оновременим, о судбини свог народа и своје земље, увек има праву реч, има снаге за песму, има куражи да напише и да каже. Не дозвољава да њу плаше, излази страху у сусрет, хвата се са њим у коштац, ломи му кости. Уз њу млађи писци добијају још једна крила.

Неуморна

И живот се, ваљда, троши, осим у њеном случају, Она свој живот умножава на најлепши начин. Десанка је, просто, присутна свуда где је поезија: да говори песме, да слуша песме, да пише песме, да буде песма. Замори се она, али не замори друге, па нам се чини - неуморна је. Не чини нам се, она јесте: радознала, да саслуша свакога - спремна, да каже свакоме - вољна. Са свим тим искуством - није јој напор да све и свакога разуме.

Путује, возом, аутомобилом, авионом, бродом, и најзад пешке. Кад крене из Ђурине куће, обавезно замоли некога да је отпрати, јер по калдрми Скадарлије мора некога да држи под руку. Да има више калдрме у Београду, можда бисмо се сви више држали под руку. Не, рекла би она, неуморна, могли бисмо се и без калдрме више држати под руку. Да смо бољи.

Брижна

Судбине других у њој налазе огледало, али оне судбине које живот ваја а људи поред њих пролазе. Као што је некада мајка наше мајке бринула о нама. Као што смо се некада осећали заштићенима. Као што смо некад знали да нас она чека, па се радосни будили.

Добра

У ствари, боље би било рећи - пуна доброте, а мислити на милошту неку које има у њеној појави, у њеној строгости, у њеној искрености, у њеној љутњи чак. Могло би се рећи и - пуна разумевања, а мислити на ту ширину, на ту спремност да све схвати, да свему нађе разлоге. Да подржи, да охрабри, да погура, да потури леђа ако треба. Да помогне. Помагање је у њеном народу нужност а не фолклор. Она ће на сваку мобу. Да поклони, јер поклонити значи разбити себичност у себи, у другима, па полако и у онима трећима, ако буде среће.

Радна

Одавно је рекла да нема више времена, а капом и шаком га даје и нама, и будућима. Формулисана је вечност. Професорски нас научила да радимо, јер немамо више времена, осим онога времена које имамо. Филозофски је формулисала живот. Није живот, ако није борба за живот. Рад је борба... Против постојећих и непостојећих противника. Постоје ваљда и непостојећи противници. Исти су као постојећи, с том разликом што су непостојећи! Непесма је највећи противник сваког песника. Кад од једне непесме песник направи песму, чека га кратка радост због победе, па нова песма! Нема краја те борбе.

Племенита

Десанка има љубави за своје племе, рекли би клинци у обданишту, зато је племенита!

У енциклопедији пише: "Поезију јој одликују искрено родољубље и веома племенита хуманост"... Има мало плеоназма у овој реченици, али кад о Десанки човек говори или пише, мора просто напросто да падне у ту замку, да понови неку реч, да каже исто на други начин, да каже друго на исти начин...

Или грешим. Површнији човек би рекао да је и букет рођенданских ружа плеоназам, јер ружа личи на ружу... Мало пажљивији ће знати: ниједна ружа не личи на неку другу.

Ниједна лепа реч о Десанки није сувишна.

("Политика", 14. мај 1988. стр. 11)

ПОДСЕЋАЊА

ДЕСАНКА

*Живела сам, знам бо милом гени
кад су војске Змијских цара,
код свитлуцавиле Шлемом
лоборовале из отишито повојо,
вамо разумет нелишито сло Змија
и свако ископано и дело в слово.*

Десанка Максимовић, највећа српска песникиња 20. века, и за живота била је легенда, и инспирација другим песницима да о њој пишу. Песник Љубивоје Ршумовић објавио је, у дневном листу "Политика" (14. маја 1988) један од најтоплијих лирских записа у част деведесетогодишњице рођења вечно младе богиње наше поезије.

Х Р А Б Р А
Н Е У М О Р Н А
Б Р И Ж Н А
Д О Б Р А
Р А Д Н А
П Л Е М Е Н И Т А

ДЕСАНКА

Десанка Максимовић рођена је 16.05.1898. године у Рабровици, општина Ваљево.

Дипломирала је на Филозофском факултету у Београду а потом боравила у Паризу где је похађала курсеве из историје уметности и опште историје. По повратку радила као професор у Обреновцу, Дубровнику и Београду, до пензионисања (1953).

Од 90 њених објављених књига најзначајније су песничке збирке: *Песме, Зелени витез, Песник и завичај, Отаџбино ту сам, Мирис земље, Заробљеник снова, Тражим помиловање, Немам више времена, Летопис Перунових потомака, Песме из Норвешке, Ничија земља, Међаши сећања, Слово о љубави*; потом књиге прича: *Срце лутке спаваљке и друге приче за децу, Лудило срца, Како они живе, Страшна игра.*

Године 1969. објављена су њена *Сабрана дела 1 - 7* потом *Целокупна дела - песме и проза*, године 1978, а 1985 - *Избор дела за децу и омладину.*

Десанка Максимовић је добитница награде *Младо покољење* за животно дело (1959), *Седмојулске награде*, награде АВНОЈ-а, *Вукове награде* и многих других значајних књижевних Награда и јавних признања.

Превођена је на велики број светских и све југословенске језике.

Десанка Максимовић умрла је 11.02.1993. године у Београду. Сахрањена је у родној Бранковини.

НајШеже мођуће љишање

КАКО САМ ПОСТАЛА ПЕСНИК

У свету грубе животне стварности у свему сам увек тражила лепоту, чистоту људске душе, праведност, родољубље

Из књиђе Бранислава Ковача "33 X како посшати писац" преносимо шексѝ који се односи на Песникињу Десанку Максимовић.

Можда ће одговори велике Песникиње некима од вас биши подстицај да овладаше шајнама и шехникама писања.

Ако, пак, не пожелише да се ујуститише у лавиринше и шајне писане речи - нишша зашо.

Ипак, обогаѝили сше: сазнали сше како је шо чинила највећа српска Песникиња 20. века, вечно млада Десанка, чије име од оснивања носи наша школа.

А шо је већ нешшо, зар не?

"Шта ме је привукло поезији?...
Генетско наслеђе. Талент! Шта један песник треба да поседује? Интуицију? Луцидност? ... Све ствари су битне код песника: интуиција, генијалност, луцидност, филозофија, доброта, сензуалност... Не може се рећи: једно треба, а друго не. Понекад пишем и како мислим! Правом песнику се мисао лако претаче у речи. Међутим, то није само ствар талента, већ и краја из којег си. Није сваки језик, односно речник, тако богат као западносрпски и херцеговачки.

1. **Шта је још важно за песника?...**
Песник је увек велики усамљеник. Како поднети ту реалност? Није лако! Али за такву врсту рада мора да постоје услови усамљености. Када почињем да пишем, то је увек, без изузетка, први услов. Јер, тада се дешава нешто, не знам како то да објасним. Смишљање нечег новог што се у мени буди.

Шта је још битно за песника? Школовање, нова сазнања, путовања... Наравно! Када сам завршила студије (Филозофски факултет - упоредну књижевност и историју уметности) мој професор Богдан Поповић предложио ми је, и омогућио ми, једногодишњу стипендију француске владе. Тако сам отишла у Париз и обилазила библиотеке, музеје, присуствовала научним предавањима, посећивала изложбе... Одушевљавала се Лувром, Богородичном црквом, Јелисејским пољима.

По повратку у Београд добијам место професора у Првој женској гимназији и објављујем своје прве радове у књижевном часопису - "Мисао".

2. **И данас, поетски стално ожиљавам ту своју младост па и детињство. Зашто? ...** У једном песнику до краја његовог живота увек има много од детета, од младости. Стотину пута могу да видим и гледам рађање или залазак сунца и увек осећам као да то први пут видим.. Једном сам, шетајући парком, угледала угнулу веверицу у трави испод стазе. Док сам три пута обишла парк - "родио" се сонет. Приметила сам да му прети опасност да "изветри" док стигнем кући и забележим. Од тада стално носим у ташни оловку и папир...

У својим песмама првенствено сам лиричар. Али није увек тако. Рецимо, у песми "Крвава бајка" покушала сам да дам једно снажно и потресно сведочанст-

во о стрељању крагујевачких ђака - патриотски израз као једно од највиших људских осећања. То сам могла тако да изразим јер је та песма записана, а не писана. У мени је било осећање мржње и револта... - И када сам чула шта се збило у Крагујевцу, песма се сама у мени родила.

У песнику су болови често такве врсте да сами од себе траже да буду забележени. То се десило са мојом књигом "Немам више времена". Тугу сам претворила у једно другачије виђење. Ова књига је настала када сам у интервалу од једне и по године изгубила мајку, брата и мужа, стога је разумљиво што је у тим песмама основ - моја бол.

На срећу, у мојој поезији постоје и ведрије стране... **Љубав као надахнуће?** ... Као све у животу, и љубав има свој почетак и, на жалост - неумитан крај. Људи се најчешће поигравају љубављу и доживљавају је само као страст... Када сам била млада девојка, знала сам, ако се некоме приближим, нема више тих чари... Моја песма "Стрелња" настала је приликом једне шетње... **Да ли можете објаснити како вам је било када сте се с неким (кога волите), жарко љубили?** Ја - не могу! Од чега сам се узбудила можда бих још и могла да кажем, али како се после развијало - то не могу. Па, то је права поезија.

Е, ето, после седамдесет година стваралаштва и написаних деведесет књига, када сам напунила 94 године живота, ви сте ми поставили најтеже могуће питање - **како сам постала песник?**

Не знам... У свету грубе животне стварности у свему сам увек тражила лепоту, љубав, чистоту људске душе, праведност, родољубље. Тако сам рођена, па можда и ту лежи један од одговора зашто сам, и како сам, постала песник.

3. **Често ме питају, да ли жалим што немам свога порода?...** Одговарам: Не! Ја сам иживела своје материнство. Као најстарија у родитељској кући одгајила сам своју браћу и сестре: од рођења, стављала на ношу, прала пелене.. Бринула о њима, све док нису постали своји људи. А касније, у браку, мој стваралачки рад ме целу испуњавао. Када бих написала једну песму, као да сам три детета родила! Толико бих се истрошила.

Ја сам се сва давала..."

Добрица Ерић

НА ДЕСАНКИНОМ ГРОБУ

Вратила си се међу своје вршњакиње и
сестре липе столетне
које ти ђутке изађоше у сретање
Предала си тело њином корењу
а душу крошњама
у доба кад се спремају за ново листање и
цветање.

Како ли ће тек сад замирисати ова
долина
и цела Бранковина
пуна, као и твоје песме
речног жубора, људских гласова и колске
шкрипе
у јуну месецу, кад цветају липе?

Надали су ти се твоји славни Ненадовићи
што почивају у сенци
беле сеоске цркве

у ладовима липа, јабука и кајсија
кроз чије ћеш грање и ти одсад дисати
и на чији цвет ће ускоро замирисати
цела црквена авлија.

Препознајем по твојим песмама ове
предеље

ове јасике, леске и врбе оседеле
од касног мраза
као девојка без мираза
Не видим одавде ни једну сеоску кућу
али знам да су куће скривене
свуда око мене
по удољцама и воћњацима где сенице
цвркућу

А видим четири гробља
самотна и скрајнута
два на брежуљцима, два у дољи крај реке
где су школа и црква.

Око њих плави лептир твоје душе облеће
и баба марта лута.
Довршила си крст на земљи
који су започели твоји преци
у овом господственом селу

где мало касни пролеће
То је Божији знак који си носила на челу
скоро цело столеће.

Твој гроб је сам у кутку црквене порте
на обрешку обраслом у леску
мали као кртичњак, велика као планина
покривен краљевим пешкиром мартовског
снега
и цвећем што се шарени око њега.

Долазиће креје, веверице и свраке
и доносиће ти лешнике и орахе.

Завичајно дрвеће двори те као божицу
и служи ти јутарње и вечерње
Примила си одмах у своју вечну ложницу
свог касног земаљског сапутника и
чобанина
брата белих бреза Сергеја Калужанина
који је и мртав на твоју земљу присто
и над којим је већ више пута орах листо.

Туговала си често због привременог
растанка.

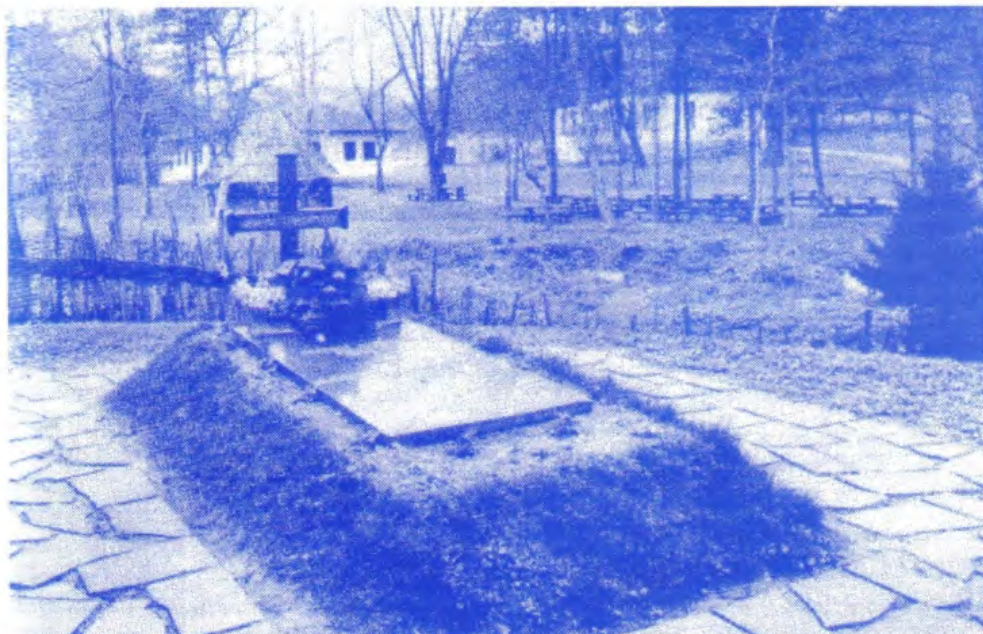
Данас су Младенци, предвечерње доба
Ја стојим крај вашег заједничког гроба
и гледам свеже венце
и чини ми се да сам вам дошао на Младенце.

Сад ћете бити заједно без престанка!

Обишла си и опевала свет
и вратила се овде одакле си и пошла
у ово присоје берићетно
под своје воће цветно
простодушна и мудра ко права српска
сељанка

И све ти јабуке и липе шапнуше Добро
дошла
А ја ти челом дотичем гроб и кажем сетно
Лаку ноћ... и нека ти је земљица лака
највећа госпо словенског песништва,
Десанка.

1993.

Грoб Десанке Максимовић и њеног сусрећу Сергеја у њојшњој цркви у Бранковини

ЗАВИЧАЈНИ ПЕСНИЦИ

ДОБРИЦА ЕРИЋ

Рођен је 22. августа 1936. године у шумадијском селу Доња Црнућа, у Горњој Груји.

Учио је сасвим мало школе и много заната, али ни један није завршио.

Дуго је живео на селу, бавио се ратарством и узгред писао песме, а сада борави у Београду као професионални писац и рецитатор; узгред се бави и ратарством у свом родном крају.

Пише песме, приче и романе, сарађује у многим листовима и часописима, и често говори своје песме преко радија, телевизије и у позоришту.

Песме и приче Добрице Ерића ушле су у читанке, антологије, школску лектуру, компоноване и снимљене на плоче и касете, а преведене су и на двадесет страних језика.

Досад је објавио преко двадесет збирки песама: *Свет у сунцокрету* (1959), *Виноградар* (1965), *Стари сељачки календар* (1966), *Дуга над црквом стога* (1967), *Стражар на сунцу* (1970), *Србија које има* (1971), *Буклија* (1971), *Песма о Ратару* (1976), *Стари српски календар* (1972), *Фењер Стојадина Анђелковића* (1976), *Вечни кратковечници* (1977), *Срицање жене* (1980), *Падање звезда* (1980), *Три сонетна венца* (1980), *Косач пева под крошњама* (1980), *Кућа за мога брата* (1983), *Жрвањ* (1988), *Рождество Ратарево* (1989), *Крунисање* (1989), *Бунар за пријатеље* (1990), *Пужева срма* (1991), *Плачи вољена земљо* (1993); четири књиге поетске прозе: *Чардак између четири јабуке* (1980), *Доба дулека* (1980), *Прстен у извору* (1981), *Кад коњ зарже* (1987), лирски роман *Сан гружанске летње ноћи* (1902); четири песничке антологије: *Орфеј међу шљивама*, *песници са села*, са Драгишом Витошевићем (1963), *Фрула златокрила*, *деца песници* (1972), *Чудесна ружа Гружа* (гружански песници (1981), *Да сабљама земљу дијелимо*, јуначке народне песме, и преко четрдесет књига за децу.

Књиге и сликовнице Добрице Ерића, од којих су многе доживеле више издања, штампане су досад у преко милион примерака!

Добитник је награда: Младо покољење, Награда Лимских вечери поезије, Горанов венац, Награда Змајевих дечијих игара, Вукове награде, Жејеве награде, Жичке хрисовуље за неговане родољубља у песништву, Видовданске награде Републике Српске (1995) - "Свети Сава", Октобарске награде града Београда (1995).

РЕЧ ИМА . . .

Ђак генерације 1999/2000.
ВАЊА ПЕТРОВИЋ

Престижно признање Ђак генерације 1999/2000. припало је Вањи Петровићу (8/1), добитнику четири посебне дипломе за српски и енглески језик, за биологију и физику) и дипломе "Вук Караџић". Био је учесник на бројним такмичењима (литерарним, из српског, енглеског, физике и биологије), на којима је на општинском и окружном рангу освајао прво, друго или треће место.

Рецепт за добар успех

Зовем се Вања Петровић. Бићу ваш домаћин вечерас. Рођен сам 8.12.1985. године, а где бих друго него у породици, у Горњем Милановцу. Понешто већ знате о мени: био сам ђак генерације 1999-2000, побрао нека од првих места на такмичењима, рецимо из српског и енглеског језика, биологије, физике итд.

Но, ево онога о чему сам хтео да вам причам. Нисам неки "кувар", али, само за вас, смиукао сам неку врсту рецепта за "добар, бољи, најбољи успех у школи".

Потребно је следеће: око тона концентрације и исто толико самопоуздања. Све то помешати са редовним испуњавањем норми и обавеза, што не мора бити "бубање". Чак је и далеко од тога. Уз пуну дозу прва два састојка и добрим памћењима, довољно је чак и 30-60 мин да бисте постигли потпун успех и уживали у добијеној комбинацији.

Ах, да. Умало да заборавим: мешавину горе наведених састојака добро испећи на пламену такмичарског духа, по могућству уз додаток тзв. победе, која свему даје изврсну арому. И, на крају, сами претпостављајте шта остаје. Ако добро "сварите" ове речи и уколико вам буду пријале, успех неће изостати. Уживајте!

Ваш (мало искуснији) другар
Вања Петровић

КРОЗ ВРТ МОГ ДЕТИЊСТВА

Да ли сам ја био беспрекорно фино дете, другим речима прави мали анђеоло, или мангуп спреман на сваку неподопштину? Има их који мисле и овако и онако, а по мом искреном мишљењу био сам "право злато". Само кажу да није злато све што сија, па је тако више оних који мисле да сам био неваљалац прве класе. Међу њима је моја фамилија ужа и шира, а бога ми и комшилук ближи и даљи.

Јест', лако је њима да тако говоре, али зашто се, за промену, не би ставили у мој положај. Није лако увек бити добро и васпитано дете по мерилима одраслих. На пример, ко би од њих одолео да прстом не размаже и не проба фил са маминог "ремек дела" - торте коју је спремила за славу? Нико! Или да, можда, не разбију нос уображеном клињи, који изазива и зачикава? Добро, не кажем било је и неких мањих техничких грешака, као оно кад сам случајно разбио прозор, или кад сам опет, сасвим случајно, нашао бабину протезу и бацио је у ВЦ - шољу. Још сам покварио и татин нови дигитрон, мамину шналу и скрцкао дедине наочаре. Подразумева се да је и све ово било сасвим "случајно". Зар бих ја

нешто тако недолично намерно урадио? Искрено речено и међу нама, бих, али пошто ја овде доказујем своју доброту, морам малчице да лажем.

Кад је о суседима реч, не верујем да је штета била баш толика колико су се они жалили кад сам им "позајмио" неколико пурењака или мачку да је подшишам (Узгред за ово последње би требало да ми буду захвални.) Мачка, додуше, није никад могла да заборави на третман који сам јој пружио. Од тада има фобију од мене и маказа. Не разумем ни ово: кад су волови, које сам "чувао", једном приликом, побегли и свратили до комшијиног купусишта, нису њих, већ мене умлатили као "вола у купусу". Као што видите понекад сам сносио поприличне последице због свог "лепог" понашања.

Ето, зар ово нису докази моје мирноће и финоће? Знате, све остало време ја сам био добар и примеран дечак. Истина понајвише кад бих прорадио "мирко" по мојој задњици (деда је баш знао да пронађе прави прут). Ко не верује у све ово, може да пита - мене.

Вања Петровић, 8/1
(1999/2000)

Мршва љироода, иршјеже оловком - Милуштин Миленковић, 5/3

ПОРУКА АНЕ ФРАНК

Плава коса и очи. Руке пружене ка небу траже спас. Небо је ипак високо и недохватљиво. Руке се спуштају, поглед тоне, плаве очи склапају.

Она је била сенка некада срећног детињства, заробљена у тесном скровишту без смеха, суза и радости. Око ње тама, тишина и страх. Њене очи, ненавикнуте на светлост, зуре у празно и живе у варљивој нади да ће се црни круг повући.

Покушала је да раскине окове црних облака, да отвори пут ка слободи. Облаци огромни. Немоћна је. Стрепња и чежња. Нижу се нове епизоде живота. Пролазе и односе драга бића. Свако оставља нешто за собом.

А Ана? Она је оставила златно

сећање и безброј посејаних жеља. Тринаестогодишња девојчица нестаје, а остаје младалачка лепота. Остаје истина сузама написана.

Толико мисли и осећања је било у њеном младом животу, да све нису могле стати у ту мрачну просторију. Желела је да трчи ливадама без страха, да узме родитеље за руке, да оду далеко и да се настане где је небо обасјано и слободно за живот.

Згажена је као цвет у време када отвара своје латице ка сунцу. Комадић плавог неба прекрили су облаци, али живеће у мени и мојим вршњацима са поруком: "Браните слободу и мир."

Марија Маринковић, 8/1

РАЂЕНА ДЕЧЈА ДУША

Глас детета мора стићи до света одраслих. Деца не воле рат, деца желе мир, смех, радост и песму. Хоће ли одрасли схватити да ова планета постоји да би одржала живот, а живот то смо ми, деца.

Моја дечија душа је рањена. Из ње се чује вапај, зов и молба да се одрасли окане рата и да забораве све оно што доноси неспокој младима. Ми своје руке пружамо ка светлој и безбрижној будућности.

Питам се да ли ћу икад заборавити дан када је мој отац отишао у рат. Седели смо за столом. Био је то нама опроштајни ручак. Мама и сестра су плакале, а тата је био озбиљан и забринут. Помислио сам: "Можда више никад нећемо заједно сести за овај сто."

Неправда је то што смо сваке ноћи спавали у склоништу, и до касно у ноћ "зурили" у таваницу размишљајући о тати. Плашили смо се Натових авиона. Мама је кришом плакала. "Како остати присебан", желео сам да питам тату у тренуцима када се мама и сестра узнемире. Волео бих да је он са нама, да могу да га загрлим, да можемо да одемо и погледамо утакмицу, или да одиграмо партију шаха.

Звук сирена данима је одзвањао у мојој подсвести. Крај рата смо дочекали са великим олакшањем. Поново је моја породица била на окупу и заједно ручала за столом и весело чаврљала. Ипак, моја дечја душа је рањена, а рану треба зацелити.

Желим свим људима овог света да кажем да слога, љубав и мир једино имају смисла. Децу треба схватити као веснике мира и само их тако треба васпитава.

Стефан Јевремовић, 8/3

КУЋА МОЈИХ ПРЕДАКА

У нашем дворишту налази се нешто што мени много значи. То је стара кућа мојих предака. Моја прабака с поносом говори о њој, јер у селу више нема таквих кућа.

Већ са дворишне капије на њој се виде четири прозора. Два су један крај другог, на средини зида, трећи крај врата, а четврти има поглед према једној усамљеној вишњи.

Прозори су ниски, јер ни кућа није много висока. Прозорска дрвенарија је тамносмеђа што веома лепо делује уз беле зидове.

Са друге стране зида налазе се урезани иницијали Вучића Антонијевића, заједно са датумом и годином изградње куће.

На кући су двоја врата. Прва воде у просторију где се налазе вериге, жрвањ и долап. Није било столова као данас, већ се ручавало за софрами. Око њих су постављане столице - трношке. Хлеб се пекао у црепуљама. У долапу се и данас налазе дрвене кашике и земљане чиније. Ова просторија је слабо осветљена. На чађавој греди је постављена "жижа", која ју је осветљавала.

Друга просторија је веома пространа и светла. До улазних врата, с десне стране је бронзана пећ, с леве два дрвена кревета. Ту су и сандуци у којима се чувала одећа. На зиду је икона светог Петра и Павла, а поред иконе велики, дрвени крст. У једном углу је шиваћа машина "сингерица", а поред ње пегла на жар.

Кућа чува успомену на детињство мојих предака, јер се у њој налази једна колевка, а до ње дрвени дубак.

Много волим кућу у којој су се рађали и одрастали моји преци.

Маријана Антонијевић, 8. р. Враћевшница

ДЕСАНКИНИМ СТАЗАМА

Три пееме о школи

1.

Моја је школа и лепа и нова,
У њој сам научила прва слова,
у њој сам упознала добру учишћељицу,
заволела је као праву пријатељицу.

Расшанак са школом ми је Шужан
као неки сан који је ружан.
Школа ми је и шајна и срећа,
у њој сам све већа и већа.

Маја Миловановић, 5/1

2.

Школа ми дарује васпишање,
у њој сшичем ново знање.
Другове прве у њој сам срела
и много их заволела,
са њима делим бриге
радосш и безбрижне игре.
Поносим се учишћељима наше школе
јер су добри и много нас воле.

Александра Ошашевић, 5/1

3.

Моја је школа и лепа и нова,
у њој је безброј ђачких снова.

Учионице свешле и уредне
чекају своје ђаке вредне.

Школа нам је лепа и чиста,
свешлосш знања у нама блиста.

Десанке Максимовић слике
сшварају нове пеенике.

Кашарина Ивановић, 5/1

Енежена краљица - линорез
Виолетта Рашић 5/1

ЛЕТОПИС

НОВИ ШКОЛСКИ ОДБОР

Влада Републике Србије (Решењем 24 број: 119-1863/2001-21, од 20. марта 2001. године) именовала је председника и чланове Школског одбора.

Председник новог Школског одбора наше школе је **Зоран Васовић**, а чланови

- представници Скупштине општине:

Радовин Албијанић,

Милан Аћимовић,

Дејан Петровић и

Зоран Миловановић;

- представници Школе:

Слађана Мијатовић, професор српског језика,

Душанка Грујић, наставник разредне наставе, и

Александар Николић, професор физичке културе,

- и представник Савета родитеља

Владан Ненадовић.

Решење о именовању председника и чланова Школског одбора потписао је **Александар Правдић**; потпредседник Владе Републике Србије.

ПОСЕТЕ

Заменик министра просвете др **Миловоје Симоновић** посетио нашу школу 6. априла 2000. Радном састанку, одржаном тим поводом, присуствовали **Данка Боровњак**, начелник за друштвене делатности и директори основних и средњих школа општине Горњи Милановац.

Др **Ката Лазовић**, министар просвете у Влади Републике Србије, посетила је, 20. августа 2000. године, општину Горњи Милановац.

После пријема у Свечаној сали и радног састанка са директорима основних и средњих школа и директором "Дечјих новина", министар Ката Лазовић посетила је ОШ "Таковски партизански батаљон", Техничку школу и нашу школу, а затим се краће време задржала у обиласку Цркве "Свети Никола" у Брусници, Милошеве куће у Горњој Црнући и Манастира Враћевшница.

СВЕЧАНОСТ У ВРАЋЕВИШНИЦИ

Поводом Дана жена, у Издвојеном одељењу у Враћевшници, приређена је пригодна свечаност.

Програм су извели ученици, чланови хорске и драмско-рецитаторске секције а у његовој припреми учествовале су учитељице: **Миланка Вучићевић, Биљана Пантић, Душица Јестровић, Зорица Поломац** и наставници **Вера Продановић и Велислав Белић.**

Поред ученика, наставника и помоћних радника свечаности су присуствовали и мајке ученика.

Маја Максимовић, 6. р.

Враћевшница

УЗ ЈУБИЛЕЈ: ^{Данковске} **НОВИНЕ** - 2. АПРИЛ 1992. СТРАНА 3

Започели радови на градњи Четврте основне школе

ПРВО ШКОЛСКО ЗВОНО У ЈАНУАРУ?

"Желим да вам кажем велико хвала што се омогућили почетак изградње наше школе. За нас ученике и наше наставнике нема веће радости од сазнања да ћемо за годину дана имати лепу школу на овом дивном месту. После јучерашњег снега као да се и овај дан, понедељак 30. марта, хтео да придружи нашој радости. Изведрило је, сунце огрејало..

Тестирање и грађевинске нове школе по-зградила је Ивана Пантић, ученица 5. разреда

Хвала чикама који су обезбедили новац, хвала чикама који су нацртали нашу школу! Градитељима желимо да не касне, а ми ћемо им бити неизмерно захвални. Обећавамо да ћемо се својим учењем и успехом одужити". Овим речима **Иване Пантић**, ученице петог разреда, практично је означен почетак градње Четврте основне школе. Није било полагања камена темељца, нити пресецања врпци, 30. марта је једноставно "Градитељ" уведен у посао, који би требало да се заврши у току наредних десет месеци. Очекивања су да ће се

прво школско звоно у Новој школи огласити с почетком другог полугодишта школске 1992/93. године, када би требало да буде завршена прва фаза градње која обухвата: осам кабинетских учионица, кабинет за техничко образовање, библиотеку са читаоницом, кухињу са трпезаријом, зборницу за наставнике, канцеларије, вишенаменски хол и остале пратеће просторије. Укупна површина ове зграде биће преко 1700 квадратних метара а уговорена цена са "Градитељом" премашује цифру од 160 милиона динара.

- Финансирање је обезбеђено и надамо се да неће бити неких већих проблема. Иначе, данас када смо коначно започели изградњу ове школе, после беспотребно изгубљених годину дана у тражењу локације, велику захвалност дугујемо пројектном бироу "Градитеља" који је пројекат завршио без и једног дана кашњења (пројектант Нове школе је Дејан Дринчић). Такође, захваљујући разумевању Министарства Народне одбране Србије које је школу ослободило градње склоништа, остварили смо знатну уштеду у градњи за чак 70 хиљада динара - рекао је **Дражимир Марушић**, председник Извршног савета Скупштине општине.

Поред послова руковођења одељењима која и сад припадају Четвртој основној школи, директор **Милета Мијаиловић** имаће не малу обавезу - да настоји да се радови на градњи школе обављају несметано, како би се коначно растеретила Друга основна школа, а деца која живе у делу града "иза Плавог моста" почела да похађају школу која им је ближе месту становања.

Н.Ј.

Приредба поводом Дана школе 2000.

РАДОСТ МЕ ЧЕКА

*Имам разлога да се
будим,
радошћ ме чека
на уздлавлу зашћем
писмо од сунца
као писмо
од вољеног човека.*

Десанка Максимовић

Неко је рекао да се не можемо вратити на места своје младости, али да их се можемо сетити. Покушајмо, дакле, да оживимо сећање на приредбу поводом Дана школе 2000. године. Сачувано је од заборава, објавиле су 25. маја 2000.

Дановске
— **НОВИНЕ** —

ОСВРТ

Ретко, нажалост, последњих година, телентовани милановачки основци излазе пред публику. Укинута су неке манифестације дечјег стваралаштва, отишли су или престали да се на тај начин баве децом многи учитељи и наставници, све се свело на програме којима се обележавају најзначајнији школски празници. Па још ако се и тај програм направи без правог знања и залагања, рачунајући на благонаклоност публике којој су деца симпатична већ зато што су деца, онда се о неком уметничком резултату тешко може говорити. Истине ради, понекад се догоди и обрнуто, велики труд и много страха изазваног неискуством оптереће децу, издржирају их толико да се њихов шарм и спонтаност сасвим изгубе, да радост угаси, па је крајњи ефекат опет исти — минималан.

Зато је било више него задовољство бити гледалац програма који су, уз помоћ наставника, направили основци из школе "Десанка Максимовић" у част свог празника. Од првог до последњег тренутка то је била једна радосна целина у којој су се смењивали зналачки одабрани текстови, музика и игра. Програм је имао динамику која гледаоцима није допустила предају, а млади извођачи су свој посао обављали са

Ритмичка група ОШ "Д. Максимовић"

РАЗЛОГ ЗА РАДОВАЊЕ

После програма којим је обележен дан школе "Десанка Максимовић" — из професионалног угла

толико лакоће да се чинило као да имају више сценског искуства него година.

Ништа у организацији овог програма није било уобичајено. Није се осећала паника ни гужва иза сцене, нико није извиривао ни претрчавао, одрадли се уопште нису видели нити се осећало њихово "командовање". Чак и када је техника у једном тренутку затајила, деца су, као професионалци, мирно сачекала да ствар "крене".

Уместо уобичајене извођачке вреве иза бине, госте је дочекала пријатна музика, она нас је и испраћала када смо напуштали салу. А у међувремену смо уживали у изузетно добро припремљеним музичким нумерама,

беспрекорном говорењу стихова, сјајним фолкорним и ритмичким нумерама. Посебно упечатљиво је деловао машовит сценски покрет, штета што га није било више.

Све похвале и честитке ауторском тиму: Слађани Мијатовић за избор стихова, Емини Ђурић за драмске минијатуре, Сањи Антонијевић и Душици Грујић за сценски покрет, Радиши Јовановићу за музику, Бојану Шишовићу за фолклор, Драгани Бакић за сценографију. Поштовани учитељи и наставници, било би више него лепо ако бисте нас обрадовали још којим овако зналачки урађеним програмом; значило би много, верујем, и деца и нама гледаоцима.

Михаило Костадинов

ТАКМИЧЕЊА

УСПЕСИ НА ОПШТИНСКИМ

Овогодишња општинска такмичења из појединих наставних предмета протекла су у знаку вредних остварења ученика наше школе.

Српски језик

*прво место

- Александар Мамић, 5. разред

- Северина Филиповић, 7. разред

*треће место

- Иван Миленковић, 6. разред

- Јелена Живковић, 6. разред

Математика

*прво место

- Иван Миленковић, 6. разред

*друго место

- Невена Матијевић, 6. разред

*треће место

- Немања Цветковић, 4. разред

- Северина Филиповић, 7. разред

Историја

*прво место

- Невена Ерић, Враћевшница

*друго место

Ивана Топаловић, Враћевшница

Географија

*прво место

- Владимир Пауновић, 8. разред

*друго место

- Сања Ратковић

Физика

*прво место

- Филип Миленковић, 6. разред

- Северина Филиповић, 7. разред

- Стефан Јевремовић, 8. разред

*треће место

- Душко Лазовић, 6. разред

- Александар Лазовић, 7. разред

Биологија

*друго место

- Милош Букушанин, 7. разред

- Владимир Цветковић, 8. разред

*треће место

- Маја Стефановић, 7. разред

- Душица Миленковић, 7. разред

- Јелена Цветковић, 8. разред, Враћевшница

- Наташа Вељовић, 8. разред

Окружна такмичења су у току. На такмичењу из биологије Милош Бркушанин освојио је друго место.

ДОБАР ДОМАЋИН

У овогодишњим надметањима нашој школи је поверено да буде организатор пет такмичења:

*општинског у одбојци за ученике основних школа (11.02.2001);

*општинског у кошарци за ученике основних и средњих школа (18.02.2001);

*општинског из енглеског и руског језика за ученике основних школа (24.02.2001);

*општинског из географије за ученике основних школа (17.03.2001) и

*окружног у кошарци за ученике основних школа (5.04.2001).

ЂАЧКИ БОНТОН У БИБЛИОТЕЦИ

Библиотека није обична кућа. То, уосталом, није кућа у којој има разних ствари. Ту има разних књига. О књигама се не прича у библиотеци. Са њима се "разговара ћутке". Оне се читају у тишини. Зато се за библиотеке и читаонице каже да су "куће тишине".

Али, оне су и праве ризнице у којима нису сакупљена сва блага света, али су свакако сакупљена сва знања. Разуме се, у мањим библиотекама има мање књига, што не значи да оне нису вредне.

Ако ти се догоди да одеш у библиотеку а ниси баш сигурнији коју би књигу најрадије да прочиташ, замоли библиотекара да ти помогне. Нико то сигурно неће учинити боље ни лакше, јер само он зна готово све о књигама из своје библиотеке. Он у библиотеци дође као саветник за књиге.

Надам се да је сувишно да упозоравамо да књиге служе за читање, а не за писање, па је свако исписивање имена, дописивање реченица и остало знак ружног односа према књизи, према писцу, али и према многим незнатим будућим читаоцима.

Исто тако, није лепо позајмљену књигу задржавати пре-дуго: зато се потруди да је прочиташ у року. Уколико не стигнеш ти је врати да је неко други прочита, па је једном кад будеш имао више времена, прочитај до краја.

(Из књиге Весне Пантић

"Лепа реч и неке (не) важне ситнице",
Прометеј, Нови Сад, 1998)

КЊИГА - МОЈ НАЈБОЉИ ДРУГ

Књига, то гордо име, уздиже се високо, изнад свега на свету. Она је човекова духовна храна.

У свакој несрећи, нерасположењу и бекству од злобе књига је ту да ми да снагу да издржим и да наставим даље. Као латице ружа, из дана у дан, књиге ме топло поздрављају својим причама.

Био сам још мали када сам научио прва слова и прочитао прву књигу. Та књига се звала Пет Пријатеља. У њој сам открио колико једна књига зрачи топлином, узбуђењима и напетосту.

Понекад, када сам сам, књига је ту да ми као најбољи пријатељ прави друштво и подари снагу за нове подвиге.

Највише волим авантуристичке књиге и књиге о животињама и природи.

Када одем код друга или другарице и видим њихове књиге разбацане по поду, или да су им исцепане странице, мени је жао што не воде рачуна о њима.

Волим књиге и увек ћу их волети. Оне ће за мене доживотно бити најбољи другови.

Момчило Зорић, 7/2

РЕЧИМА СЛИКАМ

Ја сам велики љубитељ књига и природе. Доста читам књиге и веома волим да пишем о природи. Речима се нешто може приказати боље него сликом. Ја речима сликам природу, као што то сликар чини кичицом.

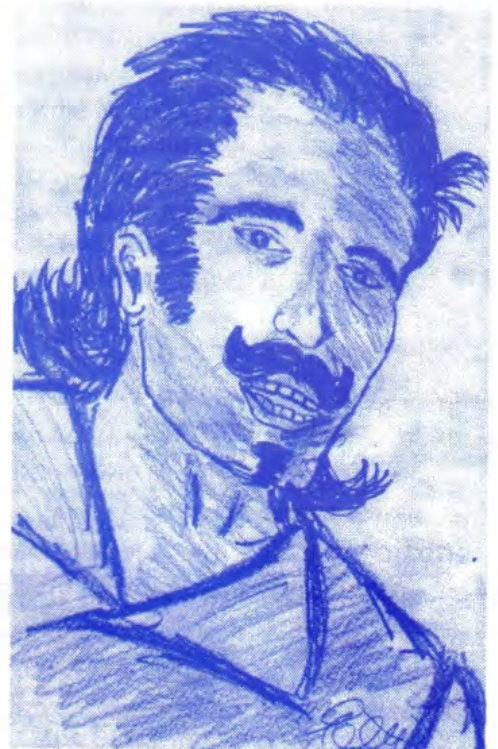
Моја највећа инспирација је природа, поготову река. Пре неки дан, тражећи дрво за лук, стигох до реке. Сунце је баш залазило. Посматрао сам његове сјајне праменове у води. Таласи су се лењо вукли упијајући зраке залазећег сунца. Чуо се весели жубор воде и заглашујући хук водопада. Могао сам да осетим како природа око мене дише, буја, цвета.

Током дугогодишњег "дружења" природа и ја као да смо постали једно. Као да нас ништа не може раставити. Природа је тако бајна у свом огртачу од лишћа, траве и маховине, лепша од најлепше краљице. Нешто најдивније што сам икада видео је излазак Сунца, те жарке, усијане лопте, кад се појави на хоризонту и проспе своје зраке по тек пробуђеној природи. Тада и капљице росе личе на неке бисере које је неко расуо по трави, лишћу и дрвећу... Али, ни залазак сунца, који сам тад посматрао, није био ништа мање узбудљив од изласка. Мајка Природа заиста уме да подари човеку право уживање, мада он то не зна да цени.

На небу су се осликавали безбројни контрасти боја, а на западу црвенило је све више освајало хоризонт. Седео сам и посматрао брда. Чинило се да шуме и река изгледају као да горе хиљадама пламенова.

Заиста сам се дивио том предивном призору. Било је нестварно лепо.

Никола Радивојевић, 7/1

Портрет, цртеж оловком
Бојан Јевремовић, 6/2

ДЕЧЈА СРЦА НЕ ЗНАЈУ ЗА ГРАНИЦЕ

Много је времена прошло откада се разбила Пандорина кутија и светом се расула мржња. Она је овладала само оним одраслим грешним бићима која су заборавила шта значи бити дете и волети свет, јер "који је миш себи направио мишоловку?" Наравно ниједан. Али ми нисмо мишеви, ми смо људи и заробили смо себе у беду и рат и створили разлике које у ствари не постоје. Једина чиста бића која су остала изолована од мржње јесу деца - будућност и нада једног лепшег света.

Деца нису иста по боји коже, ни по боји очију, а и језици којима говоре су различити. Али, ако завирите у душу једног детета, било ког детета, видећете бели цвет у чијој средини трепери једна црвена звезда. Тај бели цвет је чиста дечија душа, а звезда која трепери је срце које куца равномерно, са пуно љубави, снова и жеља.

Границе земаља су ограде створене од пушака и шлемова, али само деца ношена ветром љубави имају моћ да прелете те границе, без бојазни да ће их ико видети јер њих штити љубав и чистота душе. Једног

ОКО МЕНЕ И У МЕНИ - ПРОЛЕЋЕ

Седим на тераси и читам књигу. Упорно покушавам да прочитам прву страницу, али не могу, јер ми смета велика количина светлости која допире до мојих очију.

Небески витез од кога долази та чудна светлост као да ме је подсећао да је пролеће већ стигло и да треба да уживам у његовим чарима.

Одушевљен, прихватио сам позив и сав занесен најпре погледао у бистри поточић. У њему су се пресијавали каменчићи, а рибице су час искакале из њега а час се криле у подводној трави. Био сам омамљен. Инсекти су скакутали по трави а мали мачак је јурио за њима. Све је у покрету. Био сам весео и раздраган, и дошло ми је да заједно са врапцима запевам песму. Хтео сам ветру да отмам партнерку и да заиграм са том зеленом госпођицом Брезом. Био сам опијен ваздухом који је носио мирис са далеких поља. Природа је била величанствена. Пролеће је у мени будило спокој, расположење, срећу и радост.

Уморан отишао сам на спавање. Умор ме је потпуно савладао, а земља снова ми широм отворила своја врата.

Милош Бркушанин, 6/2

дана нека од њих ће постати доктори, градитељи, политичари. Тада ће све бити другачије, перфектно без грешке; они ће заједно са својом децом срушити границе и изградити нови свет у другачијем сјају.

Сами не можемо ништа. Чак ни нас стотину или хиљаду неће се одупрети ветру мржње. Ако се пак, загрлимо и топлином своје душе отерамо тог хладног монструма, нећемо морати да чекамо наредне генерације. Да су људи кадри да разумеју дечија схватања, овај свет би својом љубављу и снагом успео да згреје чак и сибирске зиме.

Невена Матијевић, 6/3

ОСЕЋАМ - ДОЛАЗИ ПРОЛЕЋЕ

Шта се то збива? Не препознајем себе. Нешто ме тера да потрчим, да се смејем широко и гласно. То пролеће у мени пева песму новог живота. Оно је ту, у души га осећам. Дошло је на крилима ветра, на сунчевом зраку, на лалином цвету.

И док се први зраци сунца опрезно пробијају кроз крошње сеновитих стабала с набубрелим пупољцима, ја јурим преко пропланка у широку долину, уз помоћ ветра који ме у стопу прати. Он ђарлија, пева заносну песму, не би ли измолио листиће из својих кућица. А доле, крај плавооког поточића, у грмљу, славуј песмом коју ветар шири по целој долини буди модре љубичице и златножуте јаблане. Благви вихор ниже младо стабло висибаве никло из влажне земље. Шуме умивају росном травом сањиве очи, а из далека допире шапат узораних њива. Разбацани облаци плаве небом.

Опијен лепотом, посматрам како се пролеће увлачи у наше воћњаке и ливаде и уноси живот. Дечју игру на ливади прати нежни лахор. Он својом песмом поздравља сунчани дан, а нико не зна одакле долази, ни куда одлази. Са собом нам доноси игру, радост и снагу за живот.

Држећи се за руке с ветром, пређох преко поточића који ме весело поздрави. У шипражју зачу се кликтање коса и весела песма шеве, која лебдећи у зраку поздравља долазак пролећа.

Стефан Мијаиловић, 6/1

ДЕСАНКИНИМ СТАЗАМА

Јасена, линорез
Невена Вујковић 6/1

Новојодушња пеема
Ближи се, ближи Година нова,
Луна чари, среће и снова.
Лепше него икад окишћу јелку
и дуго, дуго санкаши се на брежу.
Јашо Пахуља Падаће са неба
и пишаши нас шша шреба.
У нашим срцима жореће исша жеља:
да буде среће, здравља и весеља?
Ивана Јовичић, 6/2

Мајци
Од рођења па до данашњега дана
на свећу ми најдража мама.
Њене ме очи увек брижно праше,
кад сам шужна, срећу враше.

То је биће које све разуме,
без ње ја никако не умем.
Она ми је као сунце са неба,
увек даје оно шшо ми шреба.

Ја те волим, мама, највише на свећу,
за мене представљаш целу планету.
Ти си биће које све разуме,
без тебе ја никако не умем.

Сузана Стевановић, 5/3

Долази лето
Пролази пролеће,
сад нам је рај,
долази лето
у мој леџи крај.

Бели лепшир пољем пуша,
небо плаво, жиша жуша.
Злашно Сунце, као јање,
гледа како комбајн жање.
Рашари по пољу журе,
а деца у вир јуре.
Облак се над пућом
обасао - дућом.

Александар Ненадовић(6), Враћевшница

ДЕСАНКИНИМ СТАЗАМА

Страдања

Да л' је земља сад ко некада,
Сваког дана од нечег страда?
Земља исѝа, ал' људи пролазе,
једни иду, а дружи долазе.

Рођен човек да на земљи живи,
свему лејом да се диви.
Све шо брзо нишѝи непогода,
ил' земљошрес, или мушѝна вода.

Негде тамо убија брашѝ брашѝа,
свуд за љубав зашѝворена врашѝа.
Данас човек омрзао човека,
ни сам не зна шѝа га још чека.

Свака земља пуна сашѝелишѝа,
свака жели да небо исѝишѝа.
Па у музеј све шо осѝављају,
у знак сећања да Бога прослављају.

Тако људи овог века живе,
само се кашѝастрофи диве.
Нема брашѝске слоге ни љубави,
нико неће Бога да прослави.

Невена Урошевић, 8/3

Зоѝаѝај у шѝици

До шумског шерифа
сѝрашна весѝ сѝиѝла:
вуку шешир несѝао,
узбуна се диѝла.

"Где је вуку шешир?",
шериф све је пишѝао.
"Сви смо шѝада сѝавали,
само зец је скишѝао."

Тада је зец признао
да је шешир украо,
"али да је вуков
шо ја нисам знао".

"Хајде, вуче, оѝростѝи му",
виче цела шума
"Хоћу ако ѝоѝије,
100 пишѝара рума!"

Марко Марковић, 8/1
Враћевница

ЈЕДНА ЖЕЉА И ЈЕДНА НАДА

Постоји на хиљаде неостварених жеља због којих људи пате. Неке од њих су веома мале, али се не могу испунити.

И ја имам једну малу жељу и гајим наду у њено испуњење. Та нада тиња у најскривенијем кутку мог срца. Патим тихо, али то нико не може да види или осети.

За испуњење те жеље молим се Богу сваке вечери. Та жеља је да се вратим својој кући. Желим да видим поново своје другарице, желим да се поново осећам срећно, желим да живим као и пре... Желим доста тога, али знам да се велики део мојих жеља неће испунити. Али, ако се ова моја жеља, неким случајем, и испуни и ја се вратим кући, мој родни град неће бити онакав каквог га се сећам.

Понекад кришом слушам разговор између мојих родитеља. Они причају да је ситуација у нашем крају неизвесна. Моја жеља, и нада да ће се остварити, је као пламичак који се

ПРОЛЕЋЕ

Док је зима паковала своје чалорије у кофере, неприметно се, са метлицом и палетом у руци, међу гране дрвећа и у ливаде ушуњало пролеће.

Први га је поздравио јасним и гласним жубором планински поточић, а затим обасјан сунчевим зрацима нестало у жељи да што пре дође до свог ушћа. Травчице око потока лелујају на лаганом поветарцу, украшене капљицама росе које светlucaју као бисери. На тренутак се осмехну и настављају игру са ветром. Пролеће хода лагано, а иза њега нестaje белило и нижу се планине и ливаде смарадне боје. По њима се расипају плаве и жуте главице љубичица и јагорчевина. Пробијајући се лагано кроз густе шуме, за собом оставља висibabaе, најлепше веснике пролећа, оголелом дрвећу дарује пупољке.

Пролеће је најпријатније доба године.

Оно природу скоро преко ноћи обоји најведријим бојама. У мирна сунчана јутра планине, шуме и ливаде зраче зеленилом. Цвеће се расцветало у баштама и поздравља ласте које су допратиле пролеће.

Сунце се, високо са неба, благо осмехује и пролазнике облива својим златним зрацима.

Најлепше годишње доба је пролеће. Све је ведрије. Природа оживи, птице је буде раздраганим цвркутом.

Наташа Вељовић, 8/2

угаси, а онда опет плануе. Неки мисле да знају како се ја осећам, али нико не може да осети тугу која ме мучи данима.

Надам се да ће Бог услишити моје молитве. Надам се.

Симонида Перић, 8/3

СТРАНИЦА ИЗ ДНЕВНИКА

О, Боже, какво досадно вече!
Чујем да мама прича са неким на телефон: "Ћао, Ниѝо! Како си? Где су ти мама и тата?"

Јаој, који ли је то клинац што га тако гњаѝи?

Мама је касније, када је завршила разговор, ушла код мене у собу и рекла ми да се спремим да идемо код пријатеља. Вероватно идемо код тог маленог Ниѝе кога ћу ја да чувам док они причају, тј. воде аброве - мислим у себи.

Улазећи у кућу наших домаћина саплела сам се, али то и није баш толико важно. И тако, док смо сви седели у дневној соби, Ниѝина мама ми је рекла да одем до њега. На вратима Ниѝине собе чула се добра музика, а у том часу баш моја омиљена песма. Куцнула сам на врата и чула груб мушки глас: "Слободно". Застала сам зачуђена, а затим отворила врата и испред себе видела лепог дечка који је лежао на кревету у боксерицама и мајици са кратким рукавима. Са јабуком у грлу извинила сам се и окренула док се "мали Ниѝа" обукао.

Био је тако слadak: имао је црну тршаву косицу, минђушицу на десном уху, беле бисерне зубе и усне сочне и црвене као јагоде. Његове зелене очи су ме испитивачки посматрале да сам ја збуњена само села на кревет поред њега и почела да се смејем. Наравно, и он се смејао. Испричала сам му да сам мислила да је клинац кога треба да чувам. Затим смо, уз сок и кекс и добру музику, причали о још много чему.

Закључила сам да имамо много заједничког и доста сличности. Случајно сам га погледала и... његове усне су се нашле на мојим. У истом тренутку су се чула врата. Биле су то моја и његова мама. Јао, блама! Његове руке око мога врата а моје око његовог струка. Померили смо се једно на један, а друго на други крај кревета. Погледали смо се и ухватили за исту чашу сока.

Врата су се затворила, а иза њих се чуо громогласан смех. Погледи су нам се стидљиво срели, а на уснама нам је био благи смешак.

"Мајо", чуо се глас моје маме, "идемо кући".

"Ћао, Мајо! Позваћу те за који дан."

"Важи!"

У колима сам све време ћутала, а када смо стигли кући, одмах сам легла, али сан ми никако није долазио. Размишљала сам о "маленом Николи".

Маја Каралазић, 8/1

ДОСТА СУ СВЕТУ ЈЕДНЕ ШУМАРИЦЕ

Спомен-парк Шумарице у Крагујевцу. Мало ко није обишао то место прекинуте младости, недосадашњих снова, маштања ...

Споменик над хумком стрељаних ђака стоји као обележје злочина који се догодио 21. октобра 1941. године у Крагујевцу. Стојећи испред споменика посетиоци ће се сетити тужне судбине недужних дечака.

Педесет и пет минута пре смрти седели су у клупама безбрижни, залубљени, маштајући куда ће после школе. Прекинуо их је насилни улазак убица. Све дечаке су извели из школе и одвели на пут без повратка. Испред школе остале су гомиле књига, ташни и свезака пуних петица и двојки. Ни часа нису оклевалe руке њихових убица. Шта су за њих чупави српски ђаци, та чета непокорених лица спремна да држе буне и пред смртоносним рафалима дечаки су падали као млада трава под косом косилаца. Крв је натапала пољану. Стрељани малишани смирили су се и стисли у један кутак њиве, а некада су прескакали плотове и крали шљиве.

ДОГАЂАЈ СА ЛЕТЊЕГ РАСПУСТА

Било је веома топло вече. Од светлости и месечине изгледало је као да свађава. Упркос бомбардовању НАТО агресора, ми смо се сваке вечери скупљали, дружили и шалили.

Седела сам са Мајом, Маријом, Снежом и Соњом на клупи. Драган, којег смо звали "Зељов", изненада ми је пришао и као почео да ми се удвара. Певао ми је неке песме и добацивао.

Изнервирана устала сам са клупе и шутнула га у колена. Помислио је да ћу га појурити, па је почео да трчи уназад и при томе се заплео за тракторске виле. Сви су се смејали. Он је повредио леђа и мало се опаметио.

Било ми га је жао, али шта сам могла - пао је својом а не мојом грешком.

Сузана Тешић, 6. разред
Враћевшница

Остало казује споменик, сломљено крило птице. Заустављени су дечаки у свом лету, остале су књиге недочитане, остале су жеље неостварене, а они су заувек отишли. Отишли су, али њихов дух живеће и међу будућим генерацијама нашег народа.

У знак сећања на јуначку смрт ђака, сваког 21. октобра одржава се Велики школски час на месту њиховог стрељања. На тај начин се одаје пошта погинулим. Увек ћемо се сећати тих дечака који су били невине жртве крволочног непријатеља и који су на стрељање пошли мирно, као да смрт није ништа.

Прерана смрт дечака у мом срцу изазвала је тугу. Њихови млади животи, прекинути у најлепше доба, треба да буду опомена да су свету доста једне Шумарице.

Ивана Топаловић, 6. разред
Враћевшница

ЈЕДНО ЈЕСЕЊЕ ВЕЧЕ

Било је јесење вече. Седела сам на тераси своје куће и слушала звуке око себе.

Сунце је залазило. Мој радио је био неисправан, па сам се усредсредила на природу. Поглед ми се прво зауставио на планини на коју су падали последњи сунчеви зраци. Поглед ми је даље лутао по дрвећу чије су се оголеле гране њихале на прохладном ветру.

Убрзо је пао мрак. Чуло се само шуштање лишћа које је ветар разносио. Било је хладно. Ипак, пожелела сам да се прошетам. Крећем носећи батеријску лампу. Под ногама осећам пуцкетање сувих гранчица и шуштање опалог лишћа.

Приближавам се реци. Више није била бистра већ мутна. Чује се хујање ветра. Била сам узбуђена, али и уплашена због тајанствених звукова ноћи.

Док сам се враћала, размишљала сам како је јесен сурова јер уништава лепоте природе.

Маја Максимовић, 6
Враћевшница

ПО(Р)УКЕ ИЗ ЈЕЗИКА

БЕЛЕНИ И БЕЛИТИ

"Језик је хранитељ народа. Докле год живи језик, докле га љубимо и почитујемо, њим говоримо и пишемо, прочишћавамо га, умножавамо и украшавамо, дотле живи и народ; може се међу собом разумијевати и умно саједињавати; не прелива се у други, не пропада."

Вук Стефановић Караџић

Речи **белени** и **белити** (глаголи) припадају истој породици (обе су изведене од истог корена: бел - бео), али имају различита значења. У то ћете се лако уверити из следећих примера: "Снег се **белео** на планини, а на извору у њеном подножју девојка је **белила** платно".

Ако би неко, баш, и говорио: "Снег се белио на планини..." (што је неправилно), није вероватно (осим ако не претера у намери да буде "отмен") да би још једном погрешно па рекао: "... девојка је белела платно". Довољно је да се ослоните на урођено језичко осећање па да схватите да **белети** значи **бити бео сам од себе, или постати** (односно постајати) **бео**, док **белити** значи **чинити нешто белим**.

Глаголских парова као што су **белети** и **белити** у нашем језику има још: црвенети и црвенити, позеленети и позеленити, жутети и жутити, црнети и црнити, побледети и побледити...

Ако хоћете да ове глаголе разликујете по значењу и да их употребљавате правилно, треба да знате: (1) да они који имају **е** испред завршетка **-ти** значе бити или постати и постајати бео, црвен, зелен, жут, црн, блед... и (2) да они који испред завршетка **-ти** имају **и**, значе - чинити нешто белим, црвеним, зеленим...

Ђаци би, ипак, требало да знају да су глаголи овога типа кад имају и испред **-ти** - прелазни (они уза се траже допуну у акузативу, тј. њихова радња прелази са субјекта на објекат - биће или предмет: зеленити некога, зеленити нешто), док су они са **е** испред **-ти** - непрелазни (означавају стање у коме се субјекат налази, па уз њих не може стајати објекат).

Миљивоје Трнавац, наст.

ЕКОЛОГИЈА

Ђачка заклетва из 1914. год...

Малишани који су почетком овог века први пут седали у ђачке клупе полагаали су ђачку заклетву. Она је гласила:

- Заклињем се
- * да нећу уништавати дрвеће ни газити цвеће;
- * да нећу плувати на под у школи и у кући ни на путу;
- * да нећу кварити ограде, ни наносити квара грађевинама;
- * да никада нећу бацати хартије или ма какво ђубре по улици;
- * да ћу бити увек учтив;
- * да ћу штитити птице;
- * да ћу бранити туђу својину онако како бих желео да други бране моју;
- * да ћу бити искрен и честит грађанин

...и еколошке заповести нашег доба

1. Не очекуј од природе више него што си јој дао
2. Заштити планету ову, друге немамо нити ћемо је добити
3. Брини се о ваздуху пре него што га угледаш
4. Користи извор тако да воду можемо пити и на речном ушћу
5. Знај да земља дарује само кад ум царује
6. Сети се да је живот дрвета залог за дрво живота
7. Не дозволи да птице селице сутра одустану од повратка са југа
8. Урачунај цену очувања природе у цену сваког производа
9. Не тражи рупу у законима природе
10. Мисли више о отпаду да не завршимо на њему
11. Градећи не отимај већ дели са природом
12. Чувај средину да бисмо избегли крај

Практична екологија

*Када је славина отворена, сваког минута истекне од 11 до 19 литара воде.

*Само 3% од укупне количине воде на Земљи је свежа пијаћа вода, од чега се чак 99% налази замрзнуто у леденим бреговима и глечерима.

*Из славине која цури само кап по кап дневно се изгуби око 200 литара воде.

*У домаћинству у коме се поштује вода, па се водоводни уређаји одржавају исправни, годишње се уштеди преко 75.000 литара воде.

(Преузето из "Ужичког еколога", број 124. април 1995.)

Поводом 22 априла, Свеџског дана џланеџе Земље

МИ СМО ДЕО ЗЕМЉЕ И ОНА ЈЕ ДЕО НАС

Године 1854. џредседник САД Френклин Пиро, џонурио је индијанцима, који су насељавали џериџорију садашње државе Вашингџон, да усџује своје земљиџе, а у накнаду ће добиџи резерваџи у којем ће моћи да живе у миру. Поглавица Сијеџл, џо коме је један ђраг касније добио име, џослао је америчком џредседнику одгђовор, за који сада сџручњаџи кажу да је најлеџша и најдирљивија изјава о заџиџи џрприроде, која је икада даџа. Каква разлика од свих фраза које се данас могу чуџи! Ево џе изјава знаџно скраћене.

"Како се може продати или купити небо и топлота земље, свежина ваздуха и искричавост воде?"

Сваки део ове земље свет је моме народу. Света му је свака блистава иглица бора, свака пешчана обала, сваки прамен магле по шумама, сваки пропланак и зујање сваке бубице. Сокови што струје кроз дрвеће носе успомене црвеног човека.

Ми смо део земље и она је део нас. И зато, кад нам велики поглавица из Вашингтона поручује како жели да купи нашу земљу, он много тражи од нас.

Реке преносе наше кануе и хране нашу децу. Оне утољавају жеђ. Ако вам продамо своју земљу, морате имати на уму - и учити томе своју децу - да су реке наша браћа, и зато морају испољавати према рекама љубазност исту коју испољавају према брату.

Знам да бели човек не схвата наше путеве. Један део земље њему је исти као следећи, јер он је странац који долази ноћу и узима од земље оно што му треба. Његова похлепа ће прождрети земљу и оставити за собом пустињу.

Наши путеви су другачији од ваших. Поглед на ваше градове болан је за очи црвеног човека. Али, можда је то зато што је црвени човек дивљак и не схвата.

Нема тихог кутка у градовима белог човека. Нема места где би се чуло развијање лишћа у пролеће или шуштање крила инсеката. Али, то је можда зато што сам ја дивљак и не разумем. Индијанац више воли благи хук ветра што јури изнад површине језера или мирис самога ветра, очишћен подневном кишом или зачињен бором.

Ваздух је драгоцен за црвеног човека јер сва жива бића дишу исто - животиња, дрво, човек. Изгледа да бели човек не примећује ваздух који удише. Као човек који је много дана на самрти, он је неосетљив на смрад.

Ако вам продамо своју земљу, поставићу један услов: бели човек мора поступати према животињама на овој земљи као према својој браћи.

Шта је човек без животиња? Кад би нестале све животиње, човек би умро од велике усамљености духа. Јер, што год снађе животињу, ускоро сналази и човека. Све су ствари повезане.

Учите своју децу ономе чему смо ми учили своју: да је земља наша мати. Што год је снађе, сналази и синове земље. Ако људи плују на земљу, они плују на саме себе.

Ни бели човек се не може изузети од опште судбине. И он ће ишчезнути, можда брже од свих осталих племена. Окружите своју постељу, па ћете се и ви једне ноћи угушити у њој".

Дрво, индореџ - Милуџин Милановић 5/3

КОШАРКАШИЦЕ – НАЈУСПЕШНИЈА СПОРТСКА ЕКИПА

Кошаркашице, најуспешнија спортивска екипа наше школе, са директором и наставницима физичког васпитања

После успеха на општинском, кошаркашице су блистале и на окружном такмичењу (5. априла, хала наше школе). Убедљиво су победиле екипе из Ивањице (28:8) и ОШ "Вук Караџић" из Чачка (30:14)

Играо се бод-систем, а утакмице су трајале четири пута по пет минута. Наше кошаркашице играле су технички савршено, брзо и ефикасно. Добром игром посебно се истакла **Нада Недељковић**.

Надамо се да ће наша најбоља спортска екипа потврдити квалитете и на међуокружном такмичењу у Ужицу.

Светосавски Турнир у малом фудбалу

ПОБЕДНИЧКИ ПЕХАР НАШОЈ ЕКИПИ

Победничка екипа у малом фудбалу на првом Светосавском турниру са наставницима физичког васпитања

На првом Светосавском турниру основаца наше општине у малом фудбалу (27. јануара 2001), екипа наше школе освојила прво место и победнички пехар.

Учествовале су све градске школе, а наша екипа играла је у саставу: **Тодосијевић, Манојловић, Павићевић, Ковачевић, Милић, Кукољ, Обреновић, Ликић, Стефановић и Стојковић.**

Организатори Турнира, који ће се одржавати сваке године на Дан школске славе, су Општински фудбалски савез и установе у области физичке културе.

СПОРТ

ОСИУРС 2000.

ЈОВАНА БАРТОШЕВИЋ
ЧЕТВРТА

На Олимпијским спортским играма ученика Републике Србије 2000 (Зрењанин, крајем маја) Јована Бартошевић, ученица наше школе, у скоку у даљ заузела четврто место.

Бартошевићева је иначе била једини учесник ОСИУРС-а 2000. из општине Горњи Милановац, а право да наступи на играма стакла је на такмичењима која су претходила (општинско, окружно и међуокружно), а на којима је освајала прва места са даљинама од 4,70 до 5 метара.

Општинска такмичења 2001.

УСПЕСИ СТОНОТЕНИСЕРА

Саша Јовановић најбољи пионир стонотенисер општине Горњи Милановац - Екипно дечаци први, девојчице треће.

На општинском такмичењу у стонотенису (17. марта), у конкуренцији пионира, екипа наше школе у саставу **Саша Јовановић, Дејан Гобељић и Марко Павићевић** - освојила прво место, док су пионирке биле треће.

Носилац игре екипе пионира **Саша Јовановић**, ученик 6 разреда, био је најбољи у појединачној конкуренцији. **Андрејана Нешић** у конкуренцији пионирки заузела је четврто место.

ОДБОЈКАШИ ДВА ПУТА ДРУГИ

На општинском турниру у одбојци (11. фебруар, хала наше школе) обе наше екипе (мушка и женска) играле су у финалу и заузеле друга места.

ЗАНИМЉИВОСТИ

* Мајмун, који је 1705. године у чамцу на весла стигао у Вест Харпул (Велика Британија), изведен је пред и обешен као француски шпијун.

* Град Лондон у Енглеској, за изнајмљивање поседа, плаћа годишњу кирију од шест потковица, 61 ексера, једног секача и једне секире.

* Херман Гернер подигао је једном руком 335,5 килограма. Било је то 1920. године.

* Јапанац Кокири Цибураја освојио је на Олимпијским играма 1964. године бронзану медаљу у маратону и одмах извршио самоубиство јер је сматрао да је изневерио своју земљу.

* Јаја нојева имају масу од око 6,5 килограма

* Корњача може да живи 200 година, што је дуже од било које друге животиње.

* Соко је најбржа животиња. Он може да лети брзином 330 километара на сат и када се обрушава.

* Американец Едвард Кречи, из Квинса у Њујорку, појео је за 12 минута 22 хот-дога.

Дежурно перо 8/3

ЛАПУСУИ

1. Зашто се понашате као животиње?
Да докажемо да смо настали од мајмуна
Владимир Мијатовић, 8/3 - час енглеског
2. Где се родио Исус Христос?
- У амбару
Ђорђе Стојановић, 8/3 - час географије
3. Где се налази Иран?
- Преко пута Ирака
Владимир Мијатовић, 8/3 - час географије
4. Која је то екваторска клима?
- Па... то је тропска клима
Мирко Топић - 8/3 - час географије
5. Зашто се та кинеска река зове Жута?
- Због тога што су Кинези жути
Милован Ковачевић - 8/3 - час географије
6. Од чега је хлеб?
- Хлеб је од шећера
Наставник Петар Илић - час биологије
7. Нисам био следећег часа у школи
Ненад Крстић - 8/3
8. Ја нисам више баксуз под 13 већ под 14.
Ненад Крстић - 8/3 - час историје
9. Ко је Хенри Морепловац?
- То је Фернанд Магелан
Станко Илинчић - 8/3 - час историје
10. Сада из географије учимо Јужно-се-

верну Азију

- Невена Урошевић, 8/3
11. Шта је то физичко поље?
- То је музика, игра...
Бојан Мијајловић, 8/3 - час хемије
12. Посадите биљку... и никне коњ
Мијатовић Владимир, 8/3 - час хемије
13. Која вода је чиста?
- Дефилована вода
Бојан Сталевић - 8/3 - час хемије
14. Можеш ли ти да пређеш у другу особу?
- Могу из једне супстанце у другу.
Марина Радовић, 8/3 - час хемије
15. Зашта се употребљава гас?
- За "ватање" рибе.
Немања Живковић, 8/3 - час хемије
16. Ко зна нека подигне три руке
Наставница српског Слађана Мијатовић
17. Ми смо били комадић плавог међа.
Бојан Спалевић, 8/3
18. Немања, зашто ја седим овде?
Да не би била празна столица.
Немања Ковачевић, 8/3
19. И мени неке глупе реченице падају на таблу.
Наставница српског језика Слађана Мијатовић ● **Дежурни болесник заборавио де се потише**

ОДАБРАНЕ МИСЛИ

Не чини неправду ни у којем смислу.
Не чини неправду ни оном који ти је неправду учинио.
Никада не враћај зло за зло.
Сократ

Људи су као биљке:
Не расту добро ако се добро не негују.
Монтескије

Деца су најлепши цветићи на шареној светској пољани.
Ги де Мопасан

Изабрала
Ивана Лошић, 8/3

МОДНИ КУТАК

Стигло је пролеће. Девојчице су у дилеми: шта обући, шта да се носи - а да не одудара од других?
Ево савета.

Џинс је универзалан. Значи, можете га носити цео дан. Запажате звонцаре. Кажу да се враћа мода 70-тих година 20. века. Заступљене су у многим бојама и често са разним закрпама и шљокицама. У "Тодоровој" колекцији оне су преовладавајуће.

Кад је реч о старијима, лако ћете уочити да они носе натовке или, како их неки зову, реперке. Боје су: беж, црна, сива...

Боди мајце су још у моди, али им је додат један нови детаљ - капуљача.

Модерне су и блузе са попречним пругама.

Нина Глишовић, 8/3

Врт децињства

Година V

Број 9

16. мај 2001.

Тираж

1000 примерака

Лист Основне школе "Десанка Максимовић" - 32300 Горњи Милановац
Улица Милутина Тодоровића Жица бр - Тел. 032/ 710-006, Тел/факс: 032/725-374

Директор Милета Мијаиловић, наставник - Редакциони одбор: Слободанка Вулетић, наставник и ученици: Нина Глишовић (8/3), Ана Јоцивић (5/2) и Александра Оташевић (5/1) - Прилоге одабрали Милета Мијаиловић и Миливоје Трнавац - Одговорни и технички уредник Миливоје Трнавац - Компјутерски слог Владан Стојановић, НИГП "Радојковић" Смедерево - Штампа: "Полиграф" - Горњи Милановац.

На основу мишљења Министарства просвете Републике Србије - број 413-00-139/97-01 од 20.06.1997. године - лист испуњава услов за ослобађање од плаћања пореза на промет.